

DÜŠEVNI LIST

Mesečne verske novine.

Vu Iméni překmurske evang. šinjorije reditel
i vďávník: FLISAR JÁNOŠ, Murska Sobota.

Rokopisi se morajo v Puconce pošilati.

Ček računa št. 13,586; imé „Düševni list“ Puconci.

Cejna na cejlo leto 20 Din., v zvönstvo 30 din.,
v Ameriko 1 Dol., edne numere 2 din.

Izhaja ednók na mēsec.

Naprejplačilo gorivzeme vsáki ev. dühovnik i vučitel.

Glédaj na Kristuša.

HÁRI LIPÓT ev. dühovnik.

Človek, zgledni se na Kristuša! Brezi Jezusa smo vsi zemelski ljudje zgubleni i skvarjeni. Edino On je naš Obdržitel. Mi grēšni ljudje li samo tō moremo vadlūvati: Moje oči si edino na Gospon Kristuša glédajōče počinéjo.

Človek, v etom tužnom postnom vrēmeni glédaj na križanoga Kristuša i jōči se, jōči se britko, gda Njegov križ vidiš pred sehom. Ne jōči se pa za Jezusa, nego jōči za samoga sebé. Ár je na Golgotu, na smrt idōči Jezus tūdi etak govorio: hčeri Jeružálemske, ne jōčte se nad menom, nego nad sehom se jōčte i nad sinmi vašimi. Ár Kristuš ne potrebūje smilenosti, nego mi zgubleni, skvarjeni, grēšni ljudje smo potrebni bože smilenosti.

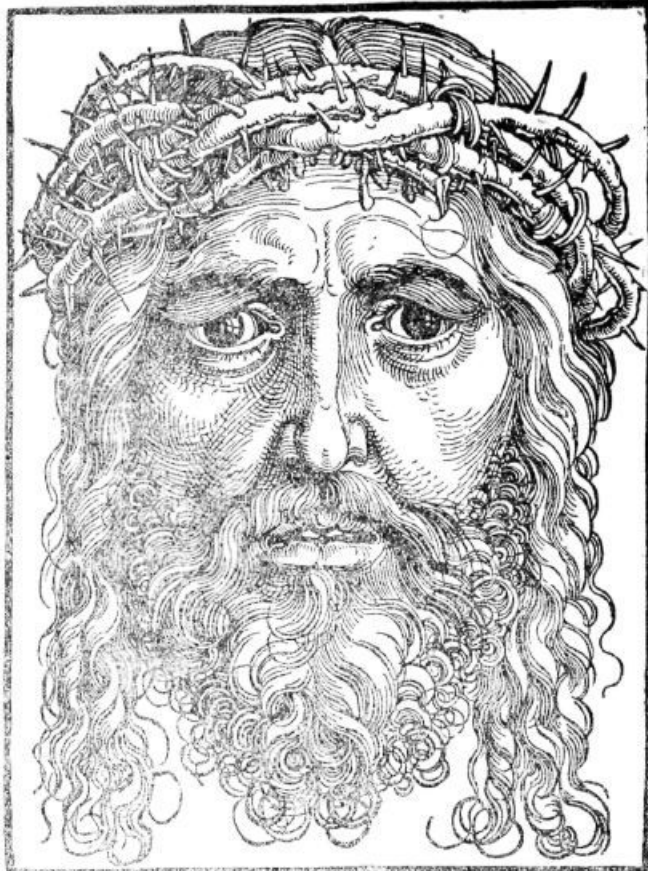
Človek, prizdigni svoje oči na križanoga, na razpētoga Kristuša i močno veri. Veri tak, kak je vervao tisti hūdodelnik, kí se je na križi visēči obrno proti Kristuši. Ali ščēš, ali želēš lepšo, vékšo predgo od obdržēče milošče, kak je pa pokoročinēnje tistoga hūdodelnika. Prizdigni svoje oči na Golgotov križ i glédaj i vidi, da je Jezus vsákoga grēšnoga človeka právi Zveličitel, vidi i ogvūšaj se, da si niti misliti ne moreš na tákši nesmilēni grēh, na šteroga bi se po právoj pokori pri Kristušovom križi nē moglo dobiti odkūpitelstvo i grēhov odpūšcanje. Človek, samo prizdigni svoje oči, ne boj se, ne bodi maloveren, nego idi z

močnov, globokov verov k Golgotovomi križi i vūpaj se. On, kí se je smilūvao obri grēšnoga hūdodelnika i bio je njemi milostiven, tak tūdi tebé, zemelski vandrar, odpela k vretini milošče.

Človek, prizdigni svoje oči na razpētoga Kristuša i tūdi ti trpi. Tūdi trplēnje je potrēbno v zemelskom človečem živlēnji, ár edino z pomočjōv križa zadobimo vekivečnoga žitka zláto korōno. Cirenájski Šimon je tūdi neso Kristušov križ, tūdi mi moremo pomagati nesti Kristuši Njegov križ. Té križ nam pa On sam na plēča pomore, naj ga nesēmo i naj za Njim idemo.

Vsáka postna nedela nás na tō vči, nam tō predga: Kristuš je trpo i mrō na križnom drēvi za vás, za nás. Mi zemelski ljudje pa na tō včenje, na tō predgo etakši odgovor moremo dati: Jas pa za Kristuša, za Jezušovo volō nosim žitka brēmen, žitka križ. Istina je, da mi rēsan moremo nositi žitka težka brēmena, dostakrát nas goripoišče žalost, vkanēnje, mámo težke zgūbičke, borimo se prōti različnim nevolam, tūdi prōti betegi, prōti smrti, ali vse tō je več za nás nē preklētstvo i nē kaštiga, nego odkūpitelstvo, odrešēnje. Človek, dobro glédaj v etom postnom vrēmeni, ár Golgotov križ tam stoji pri pōti tvojega zemelskoga vandrarstva. Dobro se zgledni na té križ. Ali znáš, ka ti právi té križ? Tō ti glási: Vzemi gori svoj križ, idi za Kristušom, naj se i v oznanēnji dike njegove radūješ veselēči. Prek Golgote v diko, v bláženstvo pela pōt, od posta i ve-

likoga pětka k vŕzmi, od trplěnja, od smrti k goristaněnji, k vekivečnomi žitki. Prek Golgotovoga brěga v pŕngrad prideš, v veseljá právi pŕngrad i nē v žalosti pŕšćavo. Zemelski člověk! Desětera zapověd ti tō pově: što si ti. Golgotov križ ti pa tō glási: što je Kristuš? Ti si grěšen člověk, On je pa Odkŕpitelj, ti si zgŕbleni člověk, On je pa Obrđžitel, ti si skvārjeni člověk, On je pa Zveličitel. Postni križ, šteri v etom tužnom kmičnom vrěmeni pred nami stoji, trōšta veliko i vesělo rěč glási nam: Križ v neběsa vodi i pela. Či smo tálnicke Kristušovoga trplěnja, tak tŕdi tál-

A. Dürer: **Kristuš z Irnavov korōnov.**

nicke postánemo Njegove dike.

Eden člověk se je vsigdár tōžo i staro, da on tak jáko dosta more trpeti, tak rad bi se rěšo svojega križa i bi ga zaměno z drŕgim. Bōg njemi je ednōk v sne dopŕsto, da svoj križ lēko doli dene i z drŕgim vōodmeni, zátō ga je odpelao na eden veliki prestor, gdě je preveč dosta križov bilō vkŕpesprávljeni. Zdaj njemi je Bōg velo: svoj križ tŕ lēko dolideneš i mesto svojega si pa lēko tistoga vōodeberěš, šteri se tebi vidi. Ali kakkoli si je med križi odeběrao, vsi so žmetněši bili, kak pa njegov lastiven. Zátō je nazádnje znōva svoj

Trě deklin hištōria.

Pisala Gyarmathy Žigmondova. — Poslovenčo Flisár Ján oš, vp. vučitel.

(Nadaljávanje.)

III. Čarna deklina.

1.

Z-več stotin lět odrašenim stárim drevjem na do bregá vtěgnjenoga ograda spōdnjem tálí stoji velika indažnja famíliska hiža. Pred, na sojáj pozdignjenov verendov, po z-stratov obrašenom prestrannom, gladkom méhkom dvorišči se dvě máilvi žerběti vesělo zbrćavata. Komaj sta pár tjědnov starivi, all že se vidi na njima fajte plemenitost: jáko sta lepivi.

Na indažnje stáre hiže odzgora naokrōglo sfeobane obloke edna šest lět stara, brnástoga obráza, mála deklina veselěč glěda semtá drkajōčivi žerběti, dokeč jo edna slŕžbenica neprekrátí vu tom razveseljávajni:

— No hodi, Irma, naj tebé tŕdi gori obiečě n. Viš, Margitka je že tákša, kak eden angel.

— Čákaj, čakaj, Linika! Hodi bole ti tŕdi ese i glědaj, kak sta lepivi Sellō i Čillag . . ni! Kak drćeta, skrćeta, poplesávata, joj da sta lepivi! No pogledni je, Linčika!

— Rávno cajt mam jas pogledávati etakšo ničest, da teliko dela mam, ka niti nevém, gdě mi je gláva?!

— Či tak, ka ese prideš i glědala boš té lepě cuzike, ti pokážem, gdě ti je gláva!

— No samo ne frdolŕj! Jeli pa nevěš, ka je dnes mamin i Margitkin dén: dnes bō krém i torta tŕdi, cigánji; i včasi se pripelajo kočŕja, gostjě, pa se jas tŕdi šćém vu te rōžnati gvant oblěčti . . .

Dveri so se ôdprle i notri stōpi mati: lepō gori oblečena mama. Plávi vlasjě so njě kandravo plavali okōli rōžnatoga obráza; na prsaj njě je edna z-běli i rōžnati klincov korina bila, z-štere

križ vzéo gori, ár je té nájležši bio. Bôgi je pa hválo dao, da je léko gorivzéo svoj stári križ.

Vera, vŭpanje i lŭbèzen, oh pelajte nás k Kristušovoga križa trplênji, naj nas té križ pripela do práznoga groba, šteri nam bode gláso prvoga vŭzma radost: Ka iščete toga živôčega med mrtvimi, nega ga eti, nego je goristano; gláso nam bode veliko veselje, da po trplênji, po vervanji, po smrti resan pride goristanênje.

Z pomočjov križa pridemo k díke vekivečnoj korôni, k naveke živôčemi Jezušu Kristušu.

Hodte k meni vsi!

Mislêč pregledávam vu ti zvêzd dalino . . .

Tak mi je, da bi čŭo stopáje večnosti,

Šteri z ti zvêzd ôči se k meni valljo,

Pozdráv kivajôči z nebeske svetlosti.

I zdaj eti sedim, méрно poslŭhšavši,

Tak da bi odgovor na skrivno pitanje

Mogo dati, štero trepetajôč plavi

Z nezmérjeni dalin, naj nájde vtišanje.

Že me opája ta prevelka tišina,

V glávi se mi vrti, srcé glasno bije. —

Ah! . . . zdaj, zdaj žé čŭjem, — Nebeska visina!

Kak eden tihí joč, da naj skuze skrije . . .

Zdaj; gda bi stoj právla, pá; nikák se tóži;

Ah! Čŭjem šŭmlênje vedno pridi bliže . . .

Kričanje cáglosti, skôz po tihoj nôči

Zdŭhávaje vnôgi, dvojŭvanja kriče.

Jezero rók séga prôti zvêzdam gori,

Jezero vŭst kriči vó z dívjega krôža,

Z mráčni ôč' težéjo britki skuz potoki:

Nevolnoga lŭdstva šereg se tó grôža.

Vedno bliže pride, poznam pojedine;

Vidim mater, kak za dête skuze toči;

Drŭgo, štera svojga vu cote povlje;

Tam pá eden rômar falat krŭha prosí,

Eti se pá deca jôče za stariše.

Vidim v očaj bič te dŭševne vésti,

Vu smrtnom belégi goréč vroče lice,

Čŭjem caganja krič: „Moji bini, gréhi!“

Tam sklŭčene roké prosijo za pomôč,

Vidim drŭge, štere dŭša, srcé boli

Tŭ pá mérajôči ide vu smrtno nôč,

Povsud je nevola, skuznatne so oči. —

Zdaj vso tó nevoło prekriči eden glás:

„Hodte k meni vi vsi! Jas vam počínek dam!

Ne bojte se, hodte, jas žé čakam na vás.

Vi vsi, ki ste trŭdni i oklajeni tam!“

Čŭdŭvajôč se zdaj zglédnem za tém glásom

I vidim Kristuša vu nebeskom tráki,

Kak se približava, zové z milim glásom.

Milošča se svetli Njemi na obrázi.

Na tó mi zdaj začne srcé glasno biti.

Vu dŭhi žé vidim tó nevoło lŭdstvo.

Vu velkom veselji prôti njemi idti.

Ah! Ali ka je tó? Vse ostáne pŭsto!

Nišče ga ne čŭje, dale kriči, jámra,

dihšom se je naednôk napunila hiža, tak dabi vu ogradčeki med cvêtnimi gredámi bili. Gda sta mati i ta edna mála deklina zagiednole en-drŭgo, sta naednôk skrižale:

— Jaj da si lépa, Margitka!

— Jaj da si lépa, mama!

Mama je razprestrla roké i Margitka je v-njé letéla, v-méhke náročá. Potom nazá beži na sredino tla i ednôk se zavrtične, naj jo mati z-céla vidi.

Mama dobro zná, ka je tá mála deklina celô takša, kak ona; veselêč jo gléda. Margitka je tŭdi šest lét stara, kak ova, ár sta dvojki bilé. Z-mléka, z-rôžpopovjá i z-čístoga zláta je tá Margitka, li samo angelje so tak lépi.

Mati oberčé to ovo, štera se ešče itak vu žerbétaj razveseljáva:

— Oblekávaj se že ednôk ti tŭdi, Irma! Na tó Lina odkapči i doli slečé žnjé kreton oblêko i na njô dene Margitke z-sívimi pantlíkmi okin-

čani, ščipknati béli gvant. Ka je na Magitki rôž-natne licojne i okrôglo, na Irmi je čarno i ténko. Náimre nedopádnejo se krátke, z béli ščipkasti rokávov vóstoječé lôše, ténke, mále, čarne rami-ce. Nevoło málo stvorjeniče nika jo nebi bole pre-obrnolo vó z forme, kak ete né k-njé valón gvant.

Slŭžbenica vu svojoj prôstoj, páverskoj pravičnosti goriskriči:

— Drági Bôg! Tak da bi si rávno né sestri bilé! Što bi povedao, ka sta od edne materé v-ednoj vóri zaglednole dnéva sveklôčo!

Materé obráz se okmiči i jáko po tíhoma, zdŭhávajôč erčé:

— Grda, bogme je jáko pregrda siročé!

Ali dête je prerazmilo té zdŭháv i tak da bi njé vu srdcé smeknoli. Mama, ví se žalostite, ka sem jas jáko grda. Samo na tó si je mislila i on veselí pogléd, šterim je žrêbeta glédala prvle, se njé je celô okmičo.

Tak, da bi li nigdár rěči pravo nišče.
 V meni se zdaj burka vsa moja znotrášnja,
 Obide me groza. Kričati ščem: „Id'te!“
 Zdaj k njim stôpi Gospôd vu trnja korôni.
 Žé je tam med njimi, pá je zové prosi:
 „Hodte k meni vi vsi, vi sirmáki v Bôgi,
 Jas vás oslobodim, Bôg vás blagosloví!“
 Dónok za odgovor múvlenjé se glási.
 Tú i tam pestnico zdignejo na njega,
 Drúgi pa kričijo: „Koga té naj bráni?
 Vkráj žnjim! Vô ga vržte! Nê nam trbê toga!“
 I Zveličitela oči se skuzijo:
 „Oh vi siromáki! Neščete li pomôč?
 Hodte esi k meni!“ — Ali tej kričijo,
 Lármajo, tóžijo, dale ido vu nôč.
 I zaostávleni stojí Zveličitel.
 Nej, dónok je nej sam, — zdaj žé čisto vidim;
 Mála črêda je žnjim, šteroj je rešitel.
 Sinôvje človeči, ki klečijo pred njim,
 Puni z zahýalnostjôv polêvajo skuze
 Na Njegove rane i se veselijo.
 Čüdúvajôč glédam túdi jas zdaj duže,
 I zvêzde ponôvno se lepô svetlijo . . .

SILVANUS.

*Biblija je edna nezmerno velika gôšča,
 niti ednoga takšega drêva pa nega vu njej,
 z šteroga ništero jaboko ali grúško nebi
 dôbo. — Luther.*

*Bôg se skrbi znás; nam je pa po-
 trêbno delati. — Luther.*

Prihájali so gostjé; po dvorišča trati so
 kočúji šomátali, žnji so vedrnoga obráza starci,
 deca, mladenci prišli pred verendo; vu sunca
 sveklošči so se erdêče sunčevnice blíščale, lêpi
 oblêk zbanklânje je kázalo, ka so nê letêč prišli.
 Ali službenic brezdúške semtá drkanje, péglov
 rogátanje je vse nagladko spogladilo i za krátki
 čas so lêpe, dráge oblêke prijétno semtá plahotale.

Deca so prék zdávali Margitki prinešene
 korine i bonbone, ti odrašeni pa to lêpo Margit
 hížno gospô so pozdrávlali i njê vsa dobra želili.

Nê je bilô med gostmi ni ednoga, ki bi te
 mále Irme srdcé nê obséncao z ednov, ali drú-
 gov rečjôv, z-štere se razmiti dalô tó štímanje,
 ka dabi si njidvi nebi bilê sestrici?

Li samo ednomi dobre vôle stáromi gos-
 pôdi je prišlo napamet opominati nikáke, kapa
 či tá mála, čarna deklinica razmi z-tekôči govo-
 rênj tó njê neprijétno zamerkanje?

Odküplenjé.

„Blagosloveni bojdi Bôg i Oča
 Gospôdna našega Jezusa Kri-
 stuša . . . vu kom mámo odkü-
 plenjé, po krvi njegovej . . .“
 (Efez, 1, 3—7.)

Odküplenjé je osloboditev človeka od grêha
 i kaštige za grêh. Kak more človek biti odkü-
 pljen? Po namestoválnom Kristušovom áldovi na
 križi. Drúge poti odküplênja nega. Vsaki človek
 je lahko odküplen samo li, či verje Kistušov
 áldov na križi. Zató je včenjé od spravičanja po
 Kristušovom áldovi na križi najfontošnejše vče-
 njé. Što té glávne istine krščanstva ne zapopáde
 popolnoma, on sploh ne more razmiti, ka je
 krščanstvo.

Krščanstvo je nej sestáva morálni návukov
 ali jákostni zákonov, nego pôt odküplênja. Eta
 pôt pa ne postoji, kak vnôgi verjejo, samo v
 hodbi za Jezusom, nego leži v njegovej, na
 križi preležanej krvi. Tó je točka v krščanskem
 vadlúvánji, štera se lahko krivo razmi. Vnôgi
 mislijo, da bô človek odküplen, či postáne do-
 ber po návuki Kristušovom; mislijo, či čtéjo Sv.
 Pismo, njegove návuke študirajo i njegove za-
 pôvide držíjo, da bodo tako lahko spremenili
 svoj karakter i da bodo potem dobri i pravični
 ljudjé ino odküpleni.

Tó je pa velika zmôta. Mi ne moremo biti
 odküpleni skôz toga, da postánemo dobri ljudjé.

Bogme pa razmi sirotže! Potrêbno de jo
 potrôštati. V-nároče jo je vzéo, glado je jo
 govoréči:

— Vsigdár sem rad meo čarne dlake deco,
 tê májo dobro, zdravo i čisto srdcé! No, máli
 kôvrančec, glédaj mi v-oči!

To málo je nê vúpalo gori glédati i te stári
 báček njê je vesélo erkao:

— Jaj, da lêpe, krasne oči, máš mála! Ni-
 ka se ne žalosti, vido sem jas že z-grdoga de-
 teta lêpo deklino.

Toga dobroga namenjavanja hválo je ta
 mála deklina nigdár nê pozábla, i vsigdár je za-
 hválnost čútila k-tomi starčeki, ki je jo rávno on
 dén pomilúvao, gda njê je obrpvim čútilo njê
 málo srdcé boleznost. (Dale.)

*Desétera zapôved pokáže, ka Bôg kak dosta
 dobra ční z-nami i ka mi kak dosta lagojega čl-
 nimo prôti njemi. — Luther.*

Nam je potrebno biti odküplenim, da postánemo dobri ljudjé. Dobri ljudjé ne bodo odküpleni, nego odküpleni bodo postanoli dobri ljudjé.

Nájpvrle nam je potrebno biti odküplenim s tem, da verjemo v odküpitelno môč Kristušovoga áldova na križi, potom bomo postanoli dobri ljudjé i lahko nasledüvali návuke Kristušove. Odküplénji je potrebno iti naprê, potom pa lahko postánoli dobromi. Nájpvrle križ, potom návuk.

Návuk je kak téčna hrána. Nücamo jo za ohránitev zdravja našemi těli, dônok pa téčna hrána ne more nadomestiti zdravila. Betežnika ne zdravimo samo z dobrimi jedili. Betežni ljudjé pozovéjo nájpvrle zdravnika i vzemejo od toga predpisana zdravila. Li potom jejo pálik téčno hráno, da bi postali zdravi.

Prav tako so grešniki dühovno betežni ljudjé. Za ozdravitev od té dühovne bolesti se njim je potrebno obrnôti na dühovnoga zdravnika i vzéti njegovo zdravilo, vero v Kristušov áldov na križi. Potom bodo njegovo téčno hráno — návuke i zapôvedi Kristušove — vživali ze-vsôv sladkostjôv.

Čisto jasno je tak, da ne more nišče biti odküplen posledic grêha, či se drži samo morale i vadlûvánjski návukov. Jákostni zakoni ali vadlûvánjske vaje same nemajo môči odküpiti človeka od posledic grêha. Tüdi či té pokôro čini zavolo svojega grêha i nevraženo živi, nemore nigdár popraviti storjene krivice.

Vidimo tak, da odküplenjé človeka je nej v tom, či nasledüjemo samo Kristušov návuk, nego jedino v Kristušovej prelijánôj krvi. Predgar Spurgeon je erkao: Vse moja teologija je v rečáj: „Kristuš je mrô za méne“.

Drági čtenjár, Kristuš je mrô tüdi za tébe. Ti potrebüješ samo v veri priti k Njemi kak povrnjeni grêšnik i iskati zdravilne pomôči v njegovej smrti, v njegovej na križi prelijánôj krvi, pa boš smeo skoznüvati njegovo miloščo, boš odküplen. Kak takši boš potom spodoben živetí nôvo živlénje' živlénje zahválnosti i vere.

„Išči Jezúša, njegov posvejt, drúgo ti ne pomága nika.“ (ZORJA.)

Šatan bi nájráj prájao one, šteri so do tegamao në hodili po pôti greha.

Kristušov Žoltár.

Ne glédajte vsákši svoja, nego i tá, štera so ti drúgi, vsákši naj gléda. Tá náklonost naj bode vu vami, štera je vu Kristuš Jezúši, ki vu obrázi Božem bodôči, në je za vtrgüenjë držao, ka je ednáki bio z Bôgom, nego je sam sebè sprázno, obráz slugov je na sé vzeo, vu spodobnosti človečoj je bio i vu vnošénji je nájden liki prôsti človek; ponizo se je, včinjeni pokoren notri do smrti, smrti pa križa. Zátoga je i Bôgorizvilo i darüvao njemi je imé, štero je više vsega iména. Naj se vu iméni Jezúšovom vsáko koleno naklekne, ti nebeski i zemejski i pod zemlôv bodôči stvári i vsáki jezík vadiüje kaj je Gospon Jezúš Kristuš na díko Bogá Očé. (Filip. 2, 4–11).

On nam je včinjen od Bogá „modrost“ i „pravica“ i „posvečenjé“ i „odküplenjé“ (I. Kor. 1, 30). I nega v drúgom nikom zveličanja. (Ap. dj. 4, 12).

„Naj naše srdcé stôkrát erčé në, rêč Boža právi ja“.

A. THALER.

Létno glávno správišče Puconske fare.

Puconska fara je marca 3 ga méla svoj létni obračunski i preračunski gjülêš. Po vréom spēvanji „Bojdi veren v tvojoj veri“ pesme i po molitvi dühovnika so Kühár Štefan inšpektor z nasledjüjôčim govorom ôdprli gjülêš.

Poštüvano církevno správišče, drági gmajnarje! Gda sem se ogvüšo, da je na denéšnji dén odrejeno rédno létno správišče bilo v církvi predpisno razglášeno, z posebnimi vabili na poedine naše poštüvane prešbitere naslovljenimi še posebej gmajnarí obveščeni i dejstvo, da Vas je lepo število navzoči, konstátiram, da je denéšnje církevno správišče sklepčno. Zato Vás vse navzoče iz srcá z verebratskov lûbéznostjov iskreno pozdrávlam ino denéšnje církevno správišče otváram. Prosim vse gospode gmajnare na resno razmišlávaje denéšnjega verskoga delovánja trezno razsojanje v poedinih zadevah i stvárno razprávljanje, da tak dostojno našoj evangeličanskoj dužnosti dámo račune pred Bogom ino gmajnarí za pretečeno léto, z našim stvarjájôčim resnim delom i sklepmi pokázemo složno evangeličansko delo i napredüvanje v vseh dugovánjaj za bodôčnvat. Na tô naše delo pa prosim predvsem Bogá pomôč i vseh naši gmajnarov razumevanje ino trdno volô.

Prvle kak bi se dotekno drévnoga réda, prosim Vašo potrplivost za nekatere ugotovitve, ki so tesno v zvezi z našim denéšnjim cerkevničkim správiščem i mogóče ešče bole z našov evangeličanskov bivostjov.

Lansko leto smo páli dali lepše lice okolici naše znamenite cerkve. V popolnoj verskoj slobodi denéšnje dóbe bilo bi kaj nelepó, če bi zvénešnost i okolica mogóčne cérkve púčonske fare bila kak drevó v pústini. Hvála vsem gmajnarom i gmajnaricam, ki so se toga dobro zavédl i z svojim požrtvovainim delom, trúda i zamúde nepoznávši podali na delo vsak hip, gda je biló tó potrebnó. Stém požrtvovainim delom se je postavilo i to brez posebne obremenitve, ki bi bila za gmajnare občútno, novo gospodársko poslopje, ki ne samo da je v okras cerkve i farcfa ino njé okólice, nego je v ponos vsem nam, ki smo gmajnarje naše fare, v vzgléd i v vzor vsem bližnjim i daléšnjim istim, ki se s kmetijstvom bavijo, ár njim je zednim v poduk i v vzor za naprávo potrebnih njim gopodarskih takših poslopij.

Stém dogodkom, gda smo postavili tó zádno zidavo, bi skoro léko potrdó túdi i tó, da smo našega gospodárskoga programa zádno etápo izvršili, nájmre v kelko se tiče tó fárnega gospodárskoga programa. Vekših investicij v preglednoj budóčnosti hvála Bógi nemamo, či nas samo — Bóg nedaj — kakša nesreča ne doségne. Potrébna nam pa bodo vékša popravila na strehi cerkve same, ár nesmemo čakati stém tak dugo, da bi se lesena konstrukcija vničila. Posebno pa je potrebnó, da se kemprvie pokrije ali prekrije streha okóli fóрма, štero vničúje iz fóрма po zímí padajóči ledeni sneg i zavolo šteroga trpi rušit. Tó pa so samo materiální menši izdatki, ki čerávno bi bili dosta vékši, pa je léko prenesémo, ki túdi či bi bili ešče vékši, pa se léko odstranijo, delo je itak preveč léko. Dosta več deia pa nás čáka na dúševnom poli, za šteró delo pa smo pozváni vsi svetski funkcionárje naše gmajne.

Nesrečen pojáv, zednim pa za našo demokratično evangeličansko vero dokaj osramotilno, da nasedávlejo naši verniki tak radi nepozvánim lážnim predikátorom, pri tom pa ali popunoma zanemárijó svojo cérkev, ali pa hodijo v njo samo kak senca za evangeličansko vero mrtvoga tela. Dosemao smo se mogli boriti samo zvénešnim neprijátelom naše vere, to so bili drú-

goverci, ki našo svéto evangeličansko mater-cérkev pečátijo za nekrščansko. Morem povedati odkrito, da próti tem neprijátelom je dober branik svéti evangeliúm, šteroga izpodbiti nega človeka i né neprijátela; da pa je dober borec próti takšim neprijátelom naš evangeličanski štamp, v našem Prekmurji edini takši „Dúševni list“, tó pa more priznati vsakši instinsko i pravilno misléči evangeličanec, ár tó priznávalo túdi ljudje drúge vere prav odkrito. Nesmemo pa se zadovoliti samo z to borbo, potrebna je i je dužnost vsakšega istinskoga evangeličanca, da se te borbe udeleži stém, da se pri vsakoj priliki zbere v svojoj cérkvi za poslušanje i včenje svétoga evangeliúma, nájprvič, i obdrúgič za to, da pokáže z svojim prihodom na zvénešje túdi, da je vera i verska skúpnost evangeličanov na trdoj podlági. More pa vsaki evangeličanec podpérati svoj evangeličanski štamp, šteri se z svojimi za vero se boréčimi vrstami vrine tá i med tiste, ki so dužni priznati slobodo i pravilnost evangeličanskoga verouka ino jih odvrácati od vsáke pisáve ali odličanja, ki bi škódló evang. veri ali njé vernikom. Ka mámo, tó obdržimo, pa né samo obdržimo, nego z našov vernoščov, nastopom ino delom pomorimo jo do napredka. To si držimo za dužnost vsi evangeličanci, tú pri nás v gmajni vsi gmajnarje i gmajnarice i ne čakajmo samo na dúhovnika, ár je njega delo dúhovno vodstvo, mi pa smo zráven njega borci, ki nevčagamo i smo v istini borbe nepopústlivi.

Nositi čast v cerkevnoj funkciji naj ne sega samo tak daleč, da bi bili na tó funkcijo ponosni i pri dánoj priliki povedali reči samo za tó, da se naj vidi od drúgh, da smo mi istina tam. Ta funkcija je evangeličanskih-vernikov podoficirska funkcija, ár sem prepričani, da tak túdi zarazmite vsi dobro dužnosti, štere máte opravlati kre svoji voditelov za obstoj i napredek svoje evangeličanske vere. Vi vsi i mi vsi z Vami vzemimo si za dužnost, da pobijemo i vničimo v klíci tiste láži-evangelište, ki delajo prav posebno med nami evangeličanci verski razdor. Osramotite je, ki bi se postavili na branik nóve sekte kak evangeličanci. Vse tó pa samo na lépi, za evangeličanca dostojen način, ne z kakšimi izgredi.

Prav posebno bi proso navzoče gmajnarje, da opomenéjo svoje žene na tó, ki májo več stikov z takšimi ženskami i je naj odvráčajó. — Naše fárno žensko drúštvo bi melo v tom posli prav hvaležno delo, na šteró jih tempotom prosim.

Tempotom se zahvaljujem zednim žensko-
mi družtvi za požrtvoválno delo tak v dúhovnom,
kak gospodárskom sedelovánji i za pomôč, ki
nam je družtvo nûdilo pri zidanji gospodársko-
ga poslopja i pri podukšanji ograje.

Gda bi Vás vse navzôde ponovno proso za
delo v borbi proti neprijátelom, Vás prav poseb-
no prosim za temeljito borbo pri pobijanji no-
trájnjega sovražnika, ki je vsikdar boje nevaren
kak zvúnešnji. Tô je naša nê samo kak čestni-
kov gmajne dužnost, nego je nam dužnost kak
istinskih evangeličancov. — Gda sem Vás na tô
naproso, se Vam že vnaprej zahválím i Vás po-
novno pozdrávám, Bôg Vás živi tak, kak našo
evangeličansko mater-cérkev!

Správišče je z poprêknov pazlivostjov po-
slúhšalo odprtni govor i za njega fárnomi inšpek-
tori zahválnost vadlúvalo. (Nadaljávaje príde.)

Fal delavec.

„Ka pláča Šatan tebi za tvoje psúvanje?“
píta ednôk nikás ednoga delavca, ki je strašno
preklinjavo med svojim delom. „Nikaj“, se glási
te odgovor. — „O“ erčé njemi te pitájôči, „té
si ti fal delavec. Odvržeš od sêbe vse poštenjé
ednoga rédnoga poštenoga človeka, žalost činíš
tvojim prijátelom i spáčiš svét, oraniš tvojo
dúšnovést, oskruniš dúšo tvojo i na slednje v
pekél spádneš — i tô za nikoj — no, té ti résan
zaman delaš.“

*

Púšpek Gobat je ednôk kcojgíedo pri ed-
nom stúdentci, z šteroga so dugo mogli goniti,
dokeč je vodô dao z sêbe. „Tô mi je edna prí-
lika od molitvi i krščanskoga živlénja“, erčé.
„Či samo narêdci prídejo, k stúdentci, té dugo
trpi i se mejh dugo more goniti, dokeč vodô
dá. Ali či se vedno núca, té hitro príde voda i
ne sfali nigdár, samo se naj ednôk potégne za
klúko i žé tečé voda. Tak je rávno stúdenec
Bože milošče. Či se na gôsti núca mejh molitvi,
se vesélo lahko grábi milošča z milošče.“

*

Ki od Bogá vkraj spádne, on v skvarjenje
zleti; što Bogá za nikoj ne preštima, on je sam
nika nej vrêden; ki Bogá zavrže, on sam spádne
na porob zavrženosti, ki Bogá psúje, on sam
sêbe sühne vu preklénstvo!

*Komi je církev nê mati, tistomi je Bôg
nê oča. — Cyprian.*

„Ne brodte prišestnosti, ni šatrújte!“

(III. Možeš 19, 26.)

Nej je tô čúdnô i sramotno, ka je dnesdén
ešče izda potrebno opominati od šatrúvanja i
compranja, ja ka se tô ešče povékřáva, či bár
dostakrát vu skrivnom? Pri tom bi dônok vsak-
ši znati mogo, ka ti čalérje i ki kárte mečejo,
samo svoj hasek iščejo, negledôč na ono nesre-
čo, štero z svojim sebičnim, lážnim prorokúva-
njem pri vaôgom lúdstvi napravíjo. Pri vaôgom
človeki se tam začne nemér i nesreča, gda na
etakše záča poslúhšati. Ništernokrát pripelajo
takšega nesrečnoga človeka nej samo vu noro-
nico, nego so zrok samomorstva, túdi lúdomor-
stva. Záto šatrúvanje i compranja je nej samo
velika norost, nego veliki grêh. Město ka bi
dúšo okrepila, jo popolnoma razrúši i z ednoga
stráha jo vu toga drúgoga sühne. Tô je Boža
kaštiga za volo zavrženjá Njegovoga sv. Evan-
gelioma. Ali si napája človek dúšo svojo z vre-
tine vekivečnoga žitka, ali pa pijé z mótné vodé
z te zamázane mlake šatrúvanja i compranja i
postáne od njé betežen. Za právoga krščenika
proti vsakšemi šatrúvanji samo eden oster i od-
kriti „nej“ jeste. Či pa na tô ešče izda ne pre-
miné to šatansko skúšávaje, té ne pomága
drúgo, kak napomôčzvánje iména Kristušovoga;
Njegov križ obdrží bojišče!

Vu etoj blôdnôj šatanskoj slúžbi šatrúvanja
je med drúgimi, pa ešče k coj presvečenimi lúdmí,
túdi dosla trpo i do smrti nesrečen blo te svéta-
poznáni francuski pisátel Zola Emil. Od krščan-
ske vere je dolizablôdo pod vpliv svetskoga
dúha. Záto je globoko vu prepast šatrúvanja
spadno. Numere 3 i 7 je za sêbe za srečne držo.
Med potjôv je vedno hiže i posvète čteo, čí
srečo prineséjo, ali čí srečne numere vódájo.
Prve kak bi večér si vu postelo légo, je po
gvúšnom rédi vse pohišstvo dotekno, naj se
obráni nesreče. Smrt svoje materé ga je vu stra-
šen stráh postavila. Skôz onoga okna, na štero
so njé trúgo z hiže vözdignoli, je nej mogo več
vôpoglédnosti. Vu spálnici je cêle noči posvét
žgao, vu velkom stráhi je večkrát vöskočo z
postelé i kak list na drévi je trepeto. Či bár ka
se je gizdávo med te presvečene držo, dônok se
vse toga šatrúvanja nej mogo rešiti. — Tô je
strašliva példa, ka šatrúvanje na konci za dé-
monično náklonost postáne. Gde se zgúbi vera
vu Bogi, tam človek šatrúvanji i comprnji spád-
ne na porob i z tém vu strašen stráh od smrti
na cêlo živlénje.

Blájžena familija.

Eden štiri lét star pojbec erče svojoj pár lét staršoj pajdáškinji: „Jeli, Fánika, či va obá velkiva, té se oženiva, pa va mož i žena?“ Na štero njemi ona odgovori: „Nej, moj drági, tó neva delala, či se lüdje oženijo, té se navádnó samo svajújejo i krejgajo med sebov i tó jas neščem, ár te bole rada mam, kak ka bi se mi-dva svajúvala i krégala.“

Je tó pri nas túdi tak, ali se pa lahko právi: „Blájžena hiža, gde mož i žena sta ednoga dúha - u tvojoj lúbézní, oh Gospodne!“

Či te štoj z kamnom lüči . . .

Pred pármí létmi edna diakonisa ide po ednoj vilíci Berlína. Na pótí mimo ide eden šereg decé, ki so se na cesti špilali. Eden pojeb med njimi gorizgrábi kamen, ga próti njej vrže i kriči: „Tó je túdi edna od tí sükéšni sestér.“ Diakonisi te kamen vu čelo spádne i prebije, ka je krvavila. Nej dugo na tó so toga dečka, koga je vóz povozo, notriprinesli vu ono bolnico, gde je ta diakonisa bila. Včasi je spoznala toga razvždanoga pojba, ki jo je lüčo, ali ni reči njemi je nej právla, nego z velkov lúbéznostjov i odánjem ga je obravnávala. Edno nòč, gda je žé na pótí ozdravlejnja bio, ga nájde ka se jóče i z hripajóčim glásom njej vadlúje: „Sestra, jas sem vás z kamnom lüčo, ešče zdaj se vidi na vašem čeli mesto, gde vas je orano i tó mi ne dá méra.“ — „Tó jas žé dugo znam, misliš ka sem te nej spoznala?“ — Te dečko se je zdaj ešče bole jóko i ga je strašno sram biló. Nigdár je nej znao od toga, ka se húdo z dobrím túdi lahko pláča. Na tó sta si dobra prijátela postanola. Žé je zadosta zréli bio na tó, naj zarazmi, ka je za včenjá biló vu te sestre lübeznivom obnášanji. — Dáj občütiti tvojo krotkost nad drúgim!

„Jezuš je prišo vu správišče njihovo. I ovo bio je tam eden človek, ki je süho rokó meo“.

(Mát. 12, 9—10).

Obískanje jávne Bože službe je Jezuší navádnó biló. On si je nê tak premišlávao: Ka bom tam? Tam je düševno vse mrtvo. Nej, njemi je Očé reč tak drága bila, ka se je etomi mestí Bože reči za privézanoga občüto, túdi té,

či se je ona od nevrédni vüst nazveščávala. Gde i kak potrošimo mi naše nedéle? Občütimo li nevtišani žej za Božov rečjöv, na reč žitka? Kak veliki blagoslov je bio tó za onoga človeka, ki je süho rokó meo, ka je njegovo mesto vu správišči nej prázno ostanolo! Sréčanje z Jezušom ga je čakalo, z Oním, ki jedini je oblást meo njegovo süho rokó zvráčiti. Či bi domá ostano, bi zamúdo to jedino priliko. Mogóče je túdi tebi nikaj posebnoga biló pripravleno vu Božoj službi, k šteroj si zádujč nê prišo? Nebi mogla túdi tebi prinesiti sréčanje z Jezušom ona reč Boža, štero si zamúdo? — „Nenihájmo tá naše správišče . . .!“ (Žid. 10, 25).

Farizeuša molitev.

Z srca te lübirn, oh Gospodne,
Tebi ščem slúžiti jaz bogme:
ali od vsej gréšni verníkov
oslóbodi me i njih binov.

Lübirn jaz svéto cerkev tvojo,
áldovov sem jaz za njó gotov:
al' dokeč Mrák Peter bô farar,
so vse nájpšše prošnje vnémár.

Cerkevne pesmi so mi radost
i dober glás je moja jákost:
al' dokeč Séri Franc bô kántor,
me ne vidi dijákov tábor.

V svétoj večerji se ponújaš
i milošče zálog darúješ:
ali naj Ferka mo tam vido,
zavržem jaz i krüh i vino.

Vsa, ka mam, od Tébe sem préjo,
ti potrebni je náj neséjo:
al' če túdi Žüža dobi kaj,
miloščine ne dam jaz nikaj.

Vsikdár te prosim vu molitvaj,
pripravi mi mesto v nebésaj:
al' edno Te prosim, Gospodne:
ja nej zráven moje sôsede.

Z vogrskoga: D.

*Stôpi ti túdi med delavce Düševnoga
Lista, naj med tvojimi poznanci razširjá-
vaš, ponüdjávaš Düševni List i pobüdjávaš
njê na čtenjë njega.*

Eden oča síni tanáč dáva.

(Strtka)

Človek je etí nê pri svojem dômi, záto ne-prikapči svoje srdcé i dúšo k-preminôčim dugo-vánjom, da ednôk z-žitka tak odhájaš, kak gôst i nê tak, kak z-lasnoga stanovánja.

Vu glávi si vsigdár od dobroga premišlá-vaj; za več drži sebê, kak pa kaj bi húdo, ali sramotno činiti spodoben bio.

Od nikoga te naj nede nateliko sram, kak od sébe samoga pregrešiti.

Znaj, ka je vu nami on sodec, šteroga sôd za bole nezmotlivoga i naprê valón máš držati, kak cêloga svêta preštímanje.

Prva skrb ti naj bode, da nigdár nika ne-činiš, štero se z-oni sodcom protiví.

Kaštê činiš i naminjávaš: najprve toga sodca tanáč opitaj.

Čini to hvále vrêdno, ali nájem neželí.

Dobro čini nepoznano sam od sébe i ne-máraj, kakši náshaj má tó na drúge.

Nikomi se neprilizávaj i nedopústi, ka bi se tebi drúgi prilizávali.

Poštúj vsákoga pôleg nástaja njegovoga; naj se sramotí on, či je toga nê vrêden.

V-drúgoga delo se nemêšaj; ali svoje pô-leg nájbôgšega previdênja odpravi.

K vsákomi prijaznívi i miroven boj, ali nezavúpaj se na vsákoga.

Vse nepovê vó, ka znáš; ali vse znaj, ka vöpovêš.

Drúgoga ne vči tečas, dokeč sam nevêš dobro.

Skrb mê na têlo; ali za glávno delo drži skrbeti se za dúšo!

F. J.

Jezuš píta.

(V klepáji paralelna mêsta.)

Mataj

5, 13: Čí se pa sol skvari, s kim se bode solila? (Mrk. 9, 50.)

5, 46: Čí budete lúbili li té, ki vás lúbijo, kákši nájem budete meli? (Luk. 6, 32.)

7, 13: Ka pa glédaš tróho v ôki brata tvojega? (Luk. 6, 41.)

9, 5: Ka je leži povedati? „Odpúščeni so tebi grehi!“ Ali „Stani gori i hodi!“ (Mrk. 2, 9; Luk. 5, 23.)

11, 7: Ka ste vó šli glédat vu püščávo? (Luk. 7, 24.)

12, 11: Što je z vás, kí má edno ovco, štera v sobotto vu jamo spádne . . . ? (Mrk. 3, 4; Luk. 6, 9.)

12, 48: Što je mati moja i šteri so moji bratje? (Mrk. 3, 33.)

14, 31: Oh ti maloverec, zaka si dvojio?

16, 15: Vi pa koga me právite bidti? (Mrk. 3, 29; Luk. 9, 20.)

16, 26: Ka hasni človeki, či ete cêli svêt dobi? (Mrk. 3, 36; Luk. 9, 25.)

19, 17: Zakaj me práviš dobroga? (Mrk. 10, 18; Luk. 17, 19.)

20, 22: Jeli morete piti on pehár, šteroga bom jas pio? (Mrk. 10, 38.)

20, 32: Ka ščéta, naj vama včinim? (Mrk. 10, 36; 10, 51; Luk. 18, 41.)

21, 25: Krst Ivana odkud je bio? (Mrk. 11, 30; Luk. 20, 4.)

21, 31: Šteri je z med têma dvôma včino volo očé?

22, 20: Koga kêp je ete i napisek? (Mrk. 12, 16; Luk. 20, 24.)

22, 42: Ka vi štimate od Kristuša? (Mrk. 12, 35; Luk. 20, 41.)

26, 10: Zakaj za húdo máte eto toj ženi? (Mrk. 14, 6.)

26, 40: Nemorete edno vóro verostúvati z memom? (Mrk. 14, 37; Luk. 22, 46.)

26, 50: Priátel, zakaj si prišao? (Luk. 22, 48.)

26, 53: Jeli štimaš, ka nemrem zdaj prositi Očo mojega i naprê bi mi postavo več, liki dvanájet legio angelov?

Rázločni máli glási.

Radosti glás. „A on je bio ranjen za volo naši prestopkov, je bio potrt za volo naši krivic, kaštiga ga je zadénola za volo našega mira i ž njegovimi ranami smo se zvráčili.“ (Eš. 53, 5.)

Správišče naše orsačke cêrkve bode mája 11-ga v Sekiči (Bačka).

Zvönrêdno senioratno správišče. Prêkmurska šinjorija bode mêla márcia 21-ga v Mur-ski Soboti zvönrêdno správišče, štero se začne ob 9-toj vöri.

Gustav Adolfa drúštvo. V Gor. Slaveč-koj fari so v tek. leti nasledjuóci dári vkúper prišli za cíle Gustav Adolfa drúštva. Pobéranje po vesnicaj: G. Slaveča 154 D, D. Slaveča 55 D, G. Lendava 50 D, Kuzma-Matjaševci 81 D, Sotina 94 D, Serdica 40 D, Nuskova 74 D, Sv. Jurij-Rogaševci 22 D, Večeslavci-Pertoča 26 D, Vidonci 12 D. Nabéranje mestnoga dúhovnika 348 D. Offertorium jan. 6 ga 43·5 D. Dári šol-ske decé 130 D. Vsevkúp 1.129·5 Din. Od lán-

skoga 369.75 Din več, ka je celô vesélo znamenje vu etom sũkešnom časi.

Znamenite oblětnice v márčiuš mēseci.
 1791 marc. 2-ga je mrô Wesley Janoš. — 1918 marc. 3-ga so zvezali mér z Rusijov. — 1674 marc. 5-ga so pôzvali evangeličanske dũhovnike pred požonsko zvônrédno sodišče. — 1522 marc. 6-ga je prišao nazáj Luther z Wartburga vu Wittenberg. — 1475 marc. 6-ga se narôdo Michelangelo. — 1831 marc. 6-ga se narôdo Bodelschwingh Frigyeš. — 1804 marc. 7-ga je začnolo svoje delovánje Anglěško i Zvôněšnje Tũvárištvo za Biblije. — 1274 marc. 7-ga je mrô Aquinoi Tomaš. — 1820 marc. 8-ga so tázbrisali španjolsko inkvizicijo. — 1917 marc. 8-ga je mrô grof Zeppelin. — 1898 marc. 9-ga je mrô Müller Jurij, nastavitel bristolske héréšnje sirotišnice. — 1872 marc. 10-ga je nastánola na Japonskem prva evangeličanska gmána. — 1607 marc. 12-ga se narôdo Gerhardt Pavel. — 1917 marc. 14-ga je vövdárila revolucija v Rusiji. — 1813 marc. 19-ga se narôdo Livingstone Dávid. — 1865 marc. 21-ga se narôdo Bach Šebeštjen. — 1663 marc. 22-ga se narôdo Francke Agošton, nastavitel hallejske sirotišnice. — 1844 marc. 24-ga je mrô Thorwaldšen héréšen dánski ev. kamenar. — 1607 marc. 24-ga se narôdo Ruyter Adorján, osloboditel galjerobov. — 1827 marc. 26-ga je mrô Bethoven. — 1531 marc. 29-ga je nastánola schmalkaldenska zvéza proteštantni rédov.

Samovolni dári na goridržanje Dũševnoga Lista: Goričan Franc Polana 5 D, Sever Franc Puconci 6 D, Perša Miklošova Polana 2 D, Kũllič Mihal fárni kur. Brezovci 5 D, Szinicz Jánoš veletrg. Maribor 70 D, Temlin Štefan Vaneča 10 D, Fliszár Lajoš Moravci 10 D, Marič Števan sabô Puconci 5 D, Pěček Franc Bethlehem 20 D, Kerčmar Julia Sebeborci 5 D, Banfi Paula Francija, 10 Din. — Radi bi nadaljávali! Srdčna hvála!

Dári k nesprhlivomi venci v spomin na Luthárovo Fliszár Šarolto za Dijačkoga Dôma štipendij: Kũronjá Karolina Gorica 5 D, Mõrec Géza—Franko Šári Celje—Puconci 40 D, Franko Karolina Puconci 10 D, Kováč Štefan Šalamenci 5 D, Kovač Karolj Pečarovci 10 D, Vljaj Štefan Šalamenci 10 D, Žibrik Ivan Brezovci 10 D, Šafran Berta r. Kocén Vaneča 10 D, Banfi Paula z Francije 10 Din. — Nájsrdněša hvála za té korine poštvánja.

Pošta. Pěček Franc i Irma, roj. Banko — Bethlehem. Vaše pietetno želěnje spunjeno t. m. 20-ga. Z-zahválnostjov préjali od vašega zavũpnika g. Bencika z Morávec svěče na oltár i v bliščáre (140 D), nadale dáre na različne fonde, cerkvenoj dalárdi, naprěplačilo na ete list i dáre cerkv. slũžbencom (vsevkũp 750 D). Bõg vás blagoslávľaj pri vsem vašem pravičnom deli i poděli vam z milošče ednõk blážno páviděnje z prerano odseljenov milov mamov i drágim ájtom, od šteriva se vu molitvi i djánji tak lũbezniivo spominatel — *Banfi Paula — Francija.* Naprěplačilo na ete list i 50 Din. na različne cerkvene cíle z zahválnostjov préjali. Bõg, te Gospõd, naj te čũva i blagoslávľa nadale! — *Frank Zakocs — Newark.* Pěneze na kalendarije prejěli. Istinsko zahválnost Vata vadlũjemo za trũd i vrělost pri razširjávánji.

Gornja Sláveča. Dne 13. febr. po božoj slũžbi je bio vu našoj cěrkvi ustanovni občinski gjũtěš ženskoga drũštva. Dománji dũhovnik so õdprli sejo z primernim nagovorom. Potom so překšli na volitve odbora. Za predsednico je bila zvoljena g. Kováč Frida, tũvárišica dom. dũhovnika, za podpreds. Fartek Terezija, tũv. fárnoga inšpektora, za tájnicu Pojbič Gizela, vučitelica, za pěneznicu pa Fartek Ema, tũv. mlinara od Kuzme; potom 2 revizorki, častno razsodišče, 1—1 odbornica za vsáko kraj. občino. Bio je prečteti pravilnik ženskoga drũštva, šteroga so vsi navzõči sprejěli. Drũstvo má 320 rédni kotrig. Dom. dũhovnik so trũda nej poznávši od hiže do hiže hodili z veškimi skrbnikmi vkũpersprávlat članice. Zednim so tũdi svojo dužnost vršili, da so poglědmoli svoje vernike. — Nõvomi drũštvi želěmo vnõgo blagoslova pri svojem deli!

Turobni glási iz Gor. Slávečke fare. Zádni mēsec so se odselili vu večnost: Čurman Jožef, oženjen, vu 71. l. star. iz Gor. Sláveč (žnjim je naš mládi stud. theol. Čurman Lajoš svojega očo zgũbo); Škodnik Franc, oženjen, vu 78 l. st. iz Gor. Sláveč; Skledar Julija roj. Čurman, vdovica, vu 82. l. st. iz Serdice; Põrš Marija roj. Kisilak, vdovica, vu 70 l. st. iz Gornje Lendave i eden otrok iz Sotine. — Naj počivajo svoj túhi grobski sěn! Ti žalũvajõči pa si naj počinéjo vu Božem ravnánji! Do páviděnja!

Dári na Dijaški dom: Z bodonske fare so darũvali: Strũkovci 40 l. pšenice, Bodonci 110 l. žita, Stari Beznovci 12 l. žita, Poznanovci 12 l. žita, Skakovci 20 l. pšenice. Vkũper 60

I. pšnnice i 143 l. žita. — Z Gornje Radgone: Perkič Franc i Irma 20 Din. — Z Murske Sobote: Kmečka posojilnica 250 Din, Horvat Jovanka 20 Din, Kreditna Banka 300 Din, Žensko društvo je pogostilo dijake z 250 fašenskim fan-kami. — Kraljevska banska uprava v Ljubljani 500 Din. — Dervarič Štefan Hrastje Mota 20 D, Poredoš Karol M. Sobota 10 D, Vratarič Ludvik Sodišinci 10 D, Rehn Janoš Tišina 20 D, Pintarič Vince Martijanci 30 D, Furek Roman Brezovci 30 D, Cipott Franc Hodoš 25 D, Banfi Paula Sebeborci (Francija) 10 Din. — Topla hvála!

Prva je dŮžnost. S. Z. plemenitáš i nad-išpan je dober, ali siguren oča bio. Njegova čí, Antonija, se je vu 16 lét starosti njéne priprav-lala obrvim vu bao. Med večérjov jo je oča njéni opítao, ka či je bila tisti dén vu cérkvi? Čí je zerdéčena vadlŮvala, ka za volo snáženja obléke i vlási svoji je dnes né mēla časa na tó. Te pobožen oča je vkŮpgrbao svoje čelo, na-náglí goristano, k svojoj čéri stópo, vŮpóbrao žnjénoga gvanta i vlási pššlič i pantlike. Navči se, moja čí, ka prva je dŮžnost i li potom pride veselica. Dnes domá ostánemo! Ali njegova čí je tŮdi né zamŮdila več nigdár cérkvi za volo veselice.

Ka novoga? Z velkov náglóščov se je 12. t. m. spremenilo lice sosedne Avstrije: prikapče-na i združena je z velkov Nemčijov pod vod-stvom Adolfa Hitlera, ki je sam rojen v Avstriji. Znáno je, ka se je Avstrijska vláda po sporazu-mi bivšega avstrijskoga kancelára Schuschnigga, ki je bio pri Hitleri 12. februára, spremenila v telko, ka so tŮdi hitlerovci prišli v vládo i med njimi Seyss Inquart za notranjega ministra. Pre-minóčo nedelo 13. márcia bi moglo biti glasovánje po cēloj Avstriji, ali ščéjo k Nemčiji ali pa samostojni ostáti. Dén pred glasovánjom je pa nemška vojska pod vodstvom generála Himlera zasēla celo Avstrijo pod vodnov rečjov: „Eden národ, edna držáva, eden voditel!“ Avstrijski národ je nemško vojsko navdŮšeno pozdravo, po-sebno pa, gda se je v Asperni pôleg Beča spŮstilo 120 bombnih letal. Nepopisno veselje je grátalo, gda se je sam Hitler pokazao na avstrijskoj zemli, v svojoj rojstnoj vési Braunau-i. Prva skrb njemi je bila, ka je šo na pokopálišče, gde počivajo njegovi stariše i tam pobožno molo. V Linzi je meo ognjevití govor; posebno je povdárjao, ka je zdaj nemški národ združeni v držávo, štera má 70 milijonov prebiválcov. Avstrij-

ski zvezni predsednik Miklas i kancelár Schuschnigg sta izročila vso oblást Seyss Inquarti, ki je včasí objávo nŮvo ustávo, štere 1. točka je, ka je Avstrija eden tao Nemčije, 2. pa, ka je Hitler vrhovni povelnik cele avstrijske oborožene sile. Aprila 10. bode glasovánje po cēloj Avstriji. Pravico glasovánja májo vsi moški i ženske stárejši nad 20 lét. S tem je Hitler pogázo § 88 San Germanske pogodbe, po šterom se Avstrija ne sme družiti z Nemčijov, čeravno májo eden jezik. Gda se je vse tó godilo v Avstriji, sta francoski i angleški poslanika protestirala v Berlini, ali Nemci so odločno odgovorili, ka je tó samo nemška notránja politika. Musolini je pa Hitleri brzójávo čestítao, koga pričakŮje mája v Rim. Vsi komuništi iz Avstrije neséjo peté; većinomá bežijo v Češko. — Čeham tŮdi vróče gračŮje zavolo 4 milijonske nemške manjšine. — V Moskvi komuništi tŮdi mrzlico vdáblajo zavolo hitlerovskoga vála. Sam krvoločni Stalin se že svoje sence boji pri svojem diktátorskem brez-božnom prestoli; zdaj je pá dao spostrelati 18 vodilni komuništov. Pač právijó, ka či podgani nemájo nikaj žreti, te sebé žréjo. — Konkordát, t. j. pogodba med državov i katoličanskov cerkvijov je pri nas zbrisani z dnévnoga réda. V tákšo formo je pôstao mir med vládov i med pravoslávnim arhierejskim zborom. — Egíptomski krao Faruk se je oženo s hčerjov ednoga sodníka. Med snejinskimi šenkami je bio Hitlerov automobil i 6 milijonov Din vredno nakitje francoske vláde. — Holandska prestolonaslednica je porodila hčerko Imo; v toj králevskoj hiši je že tretji nosilec králevske koróne ženskoga spóla. — Vogri so mládoj princezinji poslali kak darilo lepa kolica. — Naš srebrni pēnez se prekové i nanŮvo vŮdá s kēpom našega krála. — V Atheni je mrŮ tést našega Njeg. Vis. kneza namestnika Pavla; pokojni je bio znameniti slikar pod imenom princ Nikolaj.

Na smrtnoj posteli je ležála edna mláda deklina. Pri njej sta stalá njéna vervažŮča sladtká mati i nevervani njéni oča. Ta vmérajŮča je pozdignola svoje oči na njénoga nevervanoga sladtkoga očo i je etak erkla: „LŮbléni moj ájta, z váj šteroga verov naj idem na ov svét? Z tvo-jov, ali sladtké moje mame?“ Te apa pretrŮseni odgovori; „Idi li, lŮbléna moja čí, z verov tvoje sladtké mame“.

Evangelium v Itáliji

Naprejdáva: SILVÁNUS.

Tak je Savonarola svoj bežáj skončo. On sliši v vnožino oni svedokov, šteri voditel je Kristuš, šteri borba je prôti nás okôlívzétí grêhov, šteri šorš je sramota i mantrnička smrt, šteri bodôčnost pa edna vekivečna, dična bode. I tãdi na zemli zmága njihovo dugovánje, ár tá pride ono králestvo, štero so zastôpali i nazvešćávali. Kak to pšenično zrno more v zemlo pridti, tam sprneti i tak zrasé žnjega lëpa vlát, štera obilen sád prinesé. Savonarola je tãdi mréti mogo i njegovoga tëla pepél po svëti raztorjeni, naj z toga semena se za krátkomalo sklica dična vlát reformácie, štero je te hãdi protivnik nej mogo več dolipotrëti kakšé se je grozio.

Savonarola je nej samo predgar pokôre, nego tãdi pravice bio, štera pred Bôgom valá i vere v Kristuš. Vretina njegove vere je Svëto Pismo bilô, z jedino šteroga si je grabo môč za včënjé i jedina kniga, štero je v svoji zãdnji osmi letaj čëto. Tãdi spravičanje grêšnika, jedino z milošće v verí, z goréčov lûbéznostjov k Kristuš je gláso. Od stáve cërkví v Itáliji grozen këp káže. Prôtistáne vsakšemi svetskomi násladnomi živlënji i doprinesé, ka se v Florenci eta preprëčijo. Précimbno i ceremoniálno Božo slûžbo nazájripela v evangeliomsko prôstočo. „Naši očáki“, erčé „so meli lesene kehlje i zlate dühovnike, mi pa mámo zlate kehlje i lesene pope.“ — Platonskoj filozof ji, njé gizdosti i svetskøj môdrosti prôtipostávi Savonarola kršćansko pravico, lûbézen i poniznost, áldüvájôčo gotovnost za Gospodna dugovánje i vero, tak da ti môdri i zevčeni se obládajo od zmožnosti Bože rëči z vúst toga prôstoga baráta, kak na példo on princ Picus Mirandola, ki je svoje-ga imánja vékši tál med siromáke razdëlo, i v svoji zãdnji časi poželo pokôročinëči okôlihódit predgájôči Kristúša, ali smrt ga je prve odvzëla v močnoj v Zveličitela položenoj veri. Záto Savonarola lehko erčé, od nazvešćávánja Kristúša govoreči: „Vi ste videli zevčene, ki so se za môdre držali i ki so nam prôtistanoli: zdaj verjejo, ki so trdo i gizdávo prôtigučali: zdaj jih je nagnola poniznost. Tãdi vnôge žene ste videli z njihove márnosti se povrnôti, divje, pokvarjene mladénce, ki so se pobôgšali i po pošteni potáj hodijo. Je tó svetska môdrost napravila? — Nej, tó je Bôg napravo, naj pokáže, ka je boža norost môdrëša, kakpa so ljudjë i boža slabost zmožnéša, kak človeča môč, ka je Kristuš, ki je židovom spáka, grkom pa norost, Boža môč i Boža môdrost.“

Či se vglobimo v Itálie reformácijsko gibanje, kak se je tó v različni osobaj i pravicaiz oznanilo, tak v splošnom lehko právimo, ka nãgib na reformiranje te pokvarjene cërkvé, posebno v petnajsetstodvajseti i treseti letaj se je precí razširo med italjanskimi krôži. Tãdi med sami visiko cërkvëno čëst nosëčimi se je obüdila edna resna reakcija prôti svetskøj bivosti i nemorálnoj stávi Rima i eta reakcija je svojo sredino v samom Rimi mëla, v ednom društvi pobožni i zevčeni možôv, ki so se za „Oratórium Bože lûbéznosti“ imëüvali. Tó je bilô edno 50 do 60 zevčeni možôv, ki so se návadno v St. Sívestro i Dorothea cërkví na privátno božo slûžbo pridružili, vsi pobožni v kršćanském živlënji i prôtistojëči v svetsko pokvarjenost spãdnjenomi popôstvi i evangeliuma návuk nadomešćávájôčemi poganskomi humanističkomi včënjé, naj pokvarjenost cërkví v kršćansko versko živlënje i morál pobüdijo. K tem možom je slišo med drügim Salodet († 1574), pisátel vnôgi kršćanski spisov, štere sam Melanchton hváli i ki je sledi pape sekreter, püšpek i kardinál postano. Na dale; Kajetan Thiena, osnovitel Theatínskoga réda; Jean Peter Caraffa, z plemenite nápolске familije, ki je sledi pod imënom IV. Pavel pápa postano i koga zevčenost Erazmus na visiko poštüje. — Pobožnéšega mišlënja je bio tãdi kardinál Poole, z žlájte VIII. Henrik casara, ki je z Angleškoga pobegnóti mogo, ár je në šteo pripoznatl odpovëdanje Rima oblásti, dônok pôleg toga je vzgájo evangeliomsko i reformácijsko mišlënje i je hválo venecijskoga Contarinija, ár je v ednom spiski od spravičanja z vere „nazájnajšôžono drágokámënje cërkví, štero je dugo pokopano bilô“. — Té Contarini je në slišo v krôž „Oratoriuma božánske lûbéznosti“, ali njegove ideje so iste bile z etimi. Contarini je bio on, ki je 1541 v Regensburgi, gde se je ešče ednok poskúsilo, naj evangeličánce i katoličánce nazájvëdinijo, kak odposlanec Rim zastôpo. Z Melanchtonom sta tak daleč prišla, ka bi se pogájánja mogôče z dobrim cilom skončala či bi Rim nej potvárjo Contarinisa plemenito nakanënje i ga nej nazájpôzvo, z šterim se je vso dogovárjanje skončalo. Contarini je glávno vretlino pokvarjenjá kršćanske cërkví v hãdom nãcanji one oblásti vido, štera je na pápe bila zavüpana, dônok v interesi enotne cërkví bi tó oblást rad obdržo. — (Nadaljávánje pride).